
In memoriam

БАЛША ЂУРИЋ

Напустио нас је, ненадано, наш колега и пријатељ историчар уметности Балша Ђурић, за кога се и дословно може рећи да је прве кораке начинио у Музеју примењене уметности и за нашу институцију везао читав свој живот. Овде је долазио, од најранијег детињства, у посете својој мами а нашој колегиници Јелици, историчару уметности, запосленој једно време у Сектору документације, а касније у Сектору керамике порцелана и стакла. Поред родитеља, два историчара уметности (отац Вељко је био стручњак и дугогодишњи директор Завода за заштиту споменика културе Србије) и сам је кренуо тим путем. Некако у време Балшиног дипломирања, упокојила се колегиница Јелица и на то место, логично, примили смо Балшу, имајући у виду његов успех на факултету као и друге квалитете. У Музеју се није задржао дуго, јер је на позив Факултета примењене уметности постао асистент на Катедри за историју уметности. После неколико тамо проведених година, отишао је у Бразил где је наставио да се бави струком. По повратку, опет је примљен, стицајем околности, на упражњено место у Сектору керамике, порцелана и стакла. У међувремену, магистрирао је са темом „Библиографија манастира Дечани“, а

књига је објављена пре две године уз веома високе оцене стручне и научне јавности. У Музеју није успео да до краја искаже своју раскошну обдареност, али послови које је обавио, остаће упамћени као беспрекорни. Остаће забележено неколико гостовања ван Београда изложбе *Ars Fumandi* као и коауторска изложба *Изволите на чај* (са Весном Васић) у Природњачком музеју, која је побрала аплаузе публике и стручне јавности. Оставио је за собом у Музеју и ванредно сређену Збирку керамике. Од Балше су се тек очекивали високи резултати.

Балшин одлазак је многе растужио. Памтиће га пријатељи по добру, колеге – стручњаци по утемељености ставова и одмерености, познаници по веселој природи, ми у Музеју по одсечном кораку, брзим покретима, прецизној мисли и веселој нарави, девојка Катарина по оданости, сестричине Соња и Даница као ујака ван свих клишеа. Зет Јан је изгубио правог пријатеља, неутешна Милица свога јединог "бвата Бавшу". Нама овдашњима и многим, остаће у успомени и као Петар Пан Музеја примењене уметности, вечити дечак који је живео и отишао од нас, упорно одбијајући да одрасте. И сви - заувек!